

Arrest

nr. 156 316 van 10 november 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 september 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 oktober 2015.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS loco advocaat E. DELVAUX.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat (i) zijn vrees voor l. bij terugkeer naar Albanië uitsluitend hypothetisch van aard is, (ii) hij nergens in zijn verklaringen feiten of elementen heeft aangehaald

waaruit zou blijken dat in geval van eventuele concrete problemen met I. in de toekomst hij geen beroep zou kunnen doen op de hulp en/of bescherming van de Albanese autoriteiten, (iii) wat betreft het feit dat hij, in het geval zijn omgeving zou vernemen dat I. zijn vader niet is, vreest te worden gepest en uitgelachen door dorpelingen, deze vrees eveneens louter hypothetisch van aard is en onvoldoende zwaarwichtig om te worden gelijkgesteld met vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, (iv) met betrekking tot het feit dat hij na de basisschool geen middelbaar onderwijs mocht volgen, dit motief onvoldoende ernstig is om gelijkgesteld te worden met vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, en dit geenszins zijn directe vluchtaanleiding uitmaakte, en (v) betreffende het feit dat hij niet weet wie I. precies is, noch weet wie zijn echte vader is en hij zich volgens zijn voogd in een identiteitscrisis bevindt, deze problemen niet ressorteren onder de bepalingen van het Vluchtelingenverdrag, noch onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot bovenstaande vaststellingen duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij onderneemt hiertoe geen ernstige poging, doch beperkt zich louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de bevindingen van de commissaris-generaal), waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Betreffende verzoekers stelling dat hij "tot een bepaalde sociale groep behoort, zijnde de groep van minderjarigen, slachtoffers van huiselijk geweld", stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat uit verzoekers verklaringen nergens blijkt dat I. zich in het verleden ooit gewelddadig ten opzichte van hem zou hebben gedragen. Verzoekers vrees bij terugkeer naar Albanië door I. hardhandig te zullen worden aangepakt, berust louter op vermoedens en zijn antipathie naar I. toe, doch op geen enkel concreet gegeven of persoonlijke ervaring, en is dan ook, zoals de commissaris-generaal terecht opmerkte, louter hypothetisch, net zoals zijn vrees gepest en uitgelachen te zullen worden door dorpelingen. Er kan derhalve bezwaarlijk ernstig van 'huiselijk geweld' worden gesproken. De Raad wijst er bovendien op dat het behoren tot een bepaalde sociale groep er overigens niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers steeds een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aantonen, waar verzoeker echter manifest in gebreke blijft. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het desgevallend behoren tot een bepaalde groep dan ook irrelevant.

Verzoeker toont bovendien niet aan en maakt geenszins aannemelijk dat hij in geval van eventuele concrete problemen in de toekomst met I. geen beroep kan doen op de hulp en/of bescherming van de Albanese autoriteiten. Uit verzoekers verklaringen blijkt nergens en hij toont niet aan zijn (hypothetische) vrees jegens I. ooit bij zijn autoriteiten te hebben aangekaart. Integendeel, verzoeker ging dienaangaande blijkens zijn verklaringen nooit naar de politie alvorens Albanië te ontvluchten, en hij kende nooit problemen met zijn autoriteiten. Zijn huidige (veeleer theoretische) stelling, in welk verband hij verwijst naar en citeert uit enkele rapporten, dat hij "redenen heeft om eraan te twifelen dat hij hulp en/of bescherming kan genieten van de in Albanië aanwezige autoriteiten" en dat "de bescherming door de Albanese autoriteiten louter theoretisch is", berust aldus niet op enige eigen persoonlijke ervaring, en mist dan ook elke grondslag en alle ernst.

Een verwijzing naar algemene rapporten en artikels, zoals in casu het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde uittreksel uit een rapport omtrent huiselijk geweld en mensenhandel in Albanië, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier geheel in gebreke.

In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Dergelijk algemeen en weinig of niet ernstig verweer is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas, te ontkrachten.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 29 september 2015, stelt verzoekende partij dat zij geen commentaar heeft op de beschikking. De voogd van verzoekende partij wijst er op dat zij zeer erg getraumatiseerd is en zeer kwetsbaar is. Zij preciseert dat verzoekende partij binnenkort medische begeleiding zal krijgen voor haar trauma.

Daar verzoekende partij ter terechtzitting van 6 november 2015 slechts stelt dat zij geen commentaar heeft, zonder dat zij daadwerkelijke en concrete opmerkingen aangaande de in de beschikking van 29 september 2015 opgenomen grond formuleert, dient erop gewezen, dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS